

Predikan andra söndagen i påsktiden. Temamässa med konfirmander, 23 april 2017, i Vallentuna kyrka

Anna Unghammar, församlingspedagog och Hanne Stichel, präst

... Saliga de som inte sett men ändå tror ...

Det är vi det. Vi som inte har sett det som hände för 2000 år sedan och som ändå samlas runt denna berättelse än.

Tänk ändå hur fort det gick. Inom bara några få år spreds berättelsen om uppståndelsen över hela den då kända världen, hus som det här har byggts för att göra det möjligt att samlas, gemenskap växte, församlingar, kyrkor. Det är för uppståndelsens skull som konfirmandgrupper möts, det är för uppståndelsens skull som vi sitter här idag.

Och vi försöker att leva och förstå vår kristna tro. Ett hjälpmedel för det är det här. Frälsarkransen. Ungdomarna har fått var sin och några av er kanske har en sån också, eller så har ni stött på någon som har en.

Här finns det pärlor som handlar om livet, om att vara människa och om Gud.

Det här, den största och guldiga är **Gudspärlan**. Stor och orimlig stark är Gud, mäktig och helig. Gud vill världen, det är därför den finns. Gud vill varena en av oss, och Gud vill vara med oss, nära, nära. Det är därför Gud kryper under skinnet på oss och blir född, liten och värnlös, ett barn i en krubba, en människa. Gud går i våra sandaler när han, eller hon, eller hen, blir människa i Jesus. Och som människa drabbas han av ondska, synd och död. Som människa dör han på ett kors, som den förste bland människor uppstår han från de döda.

Jagpärlan är mindre, den är vit och vacker. Den berättar om vårt värde, det som ingen kan ta ifrån oss. Du vet väl om att du är värdefull, att du är älskad här och nu, att du är viktig för din egen skull, för ingen annan är som du. Det är meningen att vi finns, var och en av oss. Skapade till Guds avbild. Inte perfekta men på samma sätt som vi föräldrar ibland kan se på våra barn och tänka att det finns ingen finare, så ser Gud på oss, var och en. Om Gud hade ett kylskåp så skulle det vara dina teckningar som skulle sitta där.

Doppärlan: En gång jobbade jag med en kyrkomusiker. Hon hade yvigt rött hår och en dag satt vi och drack morgonkaffe tillsammans. Jag kände mig lite skruttig och osorterad, tyckte att livet var motigt helt enkelt. Då sa hon: " Vet du, Guds nåd är ny varje morgon. Skit samma att vi klantar till det ibland, vi får vila i vårt dop. Vi är älskade som vi är, både när vi är skruttiga och fantastiska! " Det kändes befriande att höra.

Guds nåd är ny varje morgon... Gud ger inte upp om mig. Dopet är en påminnelse om Guds kärlek och närvaro... Gud säger: Just dig älskar jag! Och dig och dig och dig! Och när prinsar och prinsessor döps, det kanske ni sett på tv eller i Svensk Damtidning, ja då är det samma ord som sägs i dopritualen som för vilket annat barn som helst. Gud gör inte skillnad på människor.

Det är härligt att få leva i sitt dop. När jag badar i havet, då brukar jag plaska omkring och se det som en dopförnyelse. Stärkt och glad går jag upp ur badet. Guds nåd är varje morgon ny.

Ökenpärlan:

Ibland är vi ute i öknen. Då går det inte att komma undan, då får vi syn på en sanning om oss. Sanningen om hur vi gång på gång misslyckas med att vara de goda människor som vi vill vara. Då får vi syn på alla de tillfällen då vi inte har älskat vår nästa som oss själva, då vi har rivit ner istället för att bygga upp. I öknen blir vår verklighet så påtaglig och vi känner oss misslyckade, värdelösa, syndiga. Ökenpärlan talar om synden. Om allt det som står i vägen mellan Gud och mig. Som gör att vi vill gömma oss, för Gud och för oss själva. Det är det som gör att vi ligger vakna i vargtimmen och våndas.

Bekymmerslöshetspärlan:

Bekymmerslöshetspärlan! Lek, skratt, fantasi, fjärilar i magen, den goda gränslösheten... Meningen kan inte vara att vi ska gå omkring helt gravallvarliga och sätta på oss den vuxna ordentlighetsmasken hela tiden! Please! Give me a break! Ge mig lösgodis och en bra tv-serie.

Kärlekspärlorna:

”Gud är kärlek, och den som förblir i kärleken förblir i Gud och Gud i honom”. Kärlekspärlorna är två, kanske en för kärleken vi får och en för kärleken vi ger. Kanske en för Guds kärlek, den som Gud älskat oss med från första ögonblicket, kanske en för vår kärlek, den vi älskar våra föräldrar, barn, syskon, livskamrater, pojkvänner, flickvänner med. Så många olika sorters kärlek finns, men jag tror att all kärlek växer fram ur Guds kärlek, den som finns där först av allt.

Vi har nog alla snubblat över frågan någon gång, hur det kan finnas en Gud om det finns så mycket ondska i världen. Men den frågan har en kompis som vi lätt glömmer bort att ställa: Hur kan det finnas så mycket kärlek i världen om det inte var för livets Gud? Så många människor som älskar mot allt förnuft.

Människokärlek, att se på andra människor med Guds älskande ögon, att se förbi alla kategorier som är kön och hudfärg, status och popularitet, övertygelse och kultur. Det är svårt att se människor som människor värda att älskas, men det är vårt uppdrag och vår kallelse.

Tystnadspärlorna:

Kontemplation, att släppa alla roller, krav och förväntningar. Bli stilla, andas med djupa andetag...

I konfirmandgruppen provade vi att meditera tillsammans. Det händer saker i det inre när vi blir stilla. Det kan komma tårar eller vi får fatt i en dröm eller en idé... Stillhet är inte att stagnera eller bromsa... Den är djupt meningsfull och oumbärlig... Kanske till och med livsviktig. Är det därför det finns flera tystnadspärlor tro?

Det finns en berättelse i Bibeln när profeten Elia möter Gud. Det var nyckfull natur där han befann sig, det kom stormar och till och med ett jordskalv som orsakade eldsvåda. Han tänkte att ja, det är nog såhär man kan vänta sig att Gud meddelar sig. Men plötsligt beskrivs det hur Elia står vid ingången till grottan där han sökt skydd. Och plötsligt hör han ett stilla sus... Där fanns Gud.

Ett stilla sus. Om vi tillåter oss att stänga av våra mobiler och bullret från omvärlden och ger utrymme för stillheten, då kan små, små mirakel ske.

Hemlighetspärlorna:

Tre pärlor att fylla med det som finns närmast mig, det hemligaste.

Tre pärlor för det som bekymrar eller det som gläder.

Tre pärlor för bönen, för det inre samtalet som pågår jämt. Inte alltid med ord, men med tankar. När jag cyklar, när jag diskar, när jag står i kö eller när jag tänder ljus i ljusbäraren. Tre pärlor för det jag vill dela med Gud, för egen del eller för andras.

En av dem är grön, för jordens skull, för att Guds vackra klot som rullar som en blå glaskula i universum behöver vår förbön och vår kärlek och respekt.

Det finns nog ett litet minneskort i dem, så jag kan ladda upp mina hemligheter där. Och Gud har ju tystnadsplikt.

Nattpärlan:

Ibland är livet riktigt bittert och mörkt. Vi har alla stunder när vi känner: "Jag klarar inte det här! Det är för jobbigt!" Nattens pärla visar på de svåraste och ensammaste av stunder... Det Outhärdliga. Sorgen, förtvivlan. När det sker som inte får ske.

Det är superviktigt för mig att Nattens pärla är med i Frälsarkransen. Ibland tror vi att mörkret i våra liv är lite skämmigt och ska gömmas undan. Då är det skönt att veta att vi inte är ensamma. Det finns osynliga länkar mellan oss, vi är förbundna i själva erfarenheten att leva som människor på jorden. Min sorg kan du förstå, min glädje har du också känt...

Uppståndelsepärlan:

Från Nattens pärla tycker jag att vi går till Uppståndelsepärlan direkt. För den som inte är van vid det kyrkliga språket kanske Uppståndelse låter lite märkvärdigt. "Vad är det här för en himla uppståndelse!?" kanske vi möjligen säger till vardags.

Uppståndelsen i den kristna tron är Livets seger över Döden. De slog och spottade på Jesus, han dog en förfärlig död. Tack och hej leverpastej?? Nej! För kristna tror som dårar, vi vet i våra hjärtan att Döden inte har sista ordet! Jag kan stå på Drottninggatan och du kan köra över mig med en lastbil! Men jag vägrar tro att det är Slutet.

Hanne delade en gång en bild av vad som händer när vi dör. Det är som att vi tar ett djupt andetag, dyker ner i havet och kommer upp igen på en solig strand. Där står Gud och väntar med en varm handduk.

Utan Uppståndelsen - ingen kristen kyrka. Kyrkan är det envisa hoppet. Maskrosen som växer igenom asfalten. Det goda är starkare än det som bryter ner.

Nu har vi tagit oss runt pärlarmbandet, betat av livet och tron. Ni nykonfirmerade kanske känner igen en eller annan tanke, ni som sitter i bänkarna kanske också gör det, för att vi alla är människor som

delar livsvillkoren i denna värld. Och för att vi med pärlorna rör oss nära det som är centralt i vår tro. Det som hela den här tjocka boken handlar om.

En väldigt kort version av den långa berättelsen om Gud och sina människor det är trosbekännelsen. Och det smidigaste sätt att berätta den berättelsen tillsammans är att stämma in i trosbekännelsen.

Det gör vi nu, och då reser vi oss.

Hanne Stichel, präst i Vallentuna församling
hanne.stichel@svenskakyrkan.se

Anna Unghammar, församlingspedagog i Vallentuna församling
anna.unghammar@svenskakyrkan.se

